

virksomhedens økonomi og konkurrenceevne, blive meget vanskeligt stillet i disse henseender under sygdom. På den anden side må man søge at sikre sig, at bestemmelsen ikke af bagermesteren benyttes til omgåelse af lovens hovedregel om, at bagerarbejdere ikke må arbejde mellem kl. 20 og kl. 4, og man har derfor ved bestemmelsens formulering søgt at gøre den så snæver som muligt. Det kræves således, at der i *forvejen* skal være indsendt skriftligt andragende til direktoratet for arbejdstilsynet, og at dette andragende skal være ledsaget af en lægeerklæring, således at bestemmelsen ikke kan bruges i tilfælde af en akut opstået sygdom, hvorved mulighederne for omgåelse ville blive altfor store. Det bestemmes endvidere, at tilladelsen kun kan gives for en nærmere begrænset tid og skal omfatte en bestemt angiven bagersvend.

Til § 32.

Svarer til lovforslagets § 33.

Man har i stk. 1 indføjet ordet „maskinsammenbrud“ for derved at sikre sig, at undtagelsesbestemmelsen også vil kunne bruges i et sådant tilfælde. Iøvrigt har man kun foretaget et par små formelle ændringer.

Lovforslagets § 34 om, at arbejdstiden skal være afbrudt af passende beliggende hvile- eller spisepauser af tilstrækkelig varighed, og at socialministeren skal udfærdige nærmere vejledning herom, har man foreslået udeladt. Man har derved ikke villet underkende berettigelsen af, at arbejdstiden afbrydes af hvile- eller spisepauser, men har i betragtning af de variationer, der foreligger med hensyn til de forskellige virksomheders spisepausers længde og deres beliggenhed, og de forskelligheder, der gør sig gældende imellem København, de større provinsbyer og det øvrige land, anset det for formålsløst at pålægge socialministeren at udfærdige nærmere regler herom, idet disse regler enten ville blive så stramme, at de ville kunne gribe for-

styrrende ind i virksomhedernes produktionsgang, eller så vage, at de ikke ville betyde noget.

Lovforslagets § 35 indeholder bestemmelser om døgndrift og fortsætter derigennem den linie, som blev fastlagt ved lov nr. 62 af 12. februar 1919 om indførelse af 8 timers arbejdsdag i fabrikvirksomheder med døgndrift.

Udvalget har nøje drøftet den pågældende bestemmelse, som dels indeholder en definition af begrebet døgndrift og dels foreslår en nedsættelse af den ved loven af 12. februar 1919 fastsatte normale maksimalarbejdstid på 160 timer indenfor 3 på hinanden følgende uger til 144 timer.

Det sidste spørgsmål om en nedsættelse af arbejdstiden i virksomheder med 7 døgn kontinuerlig drift er imidlertid blevet løst ved det af forligsmanden stillede mæglingsforslag af 19. marts 1952, og det er herefter næppe nødvendigt for lovgivningen at beskæftige sig med dette spørgsmål. Der til kommer, at da der ikke iøvrigt i lovgivningen indeholdes eller foreslås optaget bestemmelser om varigheden af voksne arbejders arbejdstid, idet man overlader dette spørgsmål til regulering gennem de kollektive overenskomster, mener udvalget, at der ikke er tilstrækkelig begrundelse for at opretholde særlige bestemmelser om arbejdstiden i døgndriftsvirksomheder. Da man i 1919 gennemførte døgndriftsloven og dermed gik over fra et 12 timers arbejdsdøgn i døgndriftsvirksomheder til 8 timers arbejdsdøgn med visse undtagelser, var det naturligt, at man samtidig satte en grænse for den samlede arbejdstid indenfor 3 på hinanden følgende uger. En tilsvarende nødvendighed foreligger næppe nu, idet arbejderorganisationerne efter udvalgets opfattelse vil være i stand til uden særlige lovbestemmelser at værne deres medlemmers interesser også under døgndrift.

Man har derfor foreslået lovforslagets § 35 om døgndrift udeladt, idet man dog — i